

I'm Sick Of You

(*ad notam Iggy Pop*)

A hűtő előtt állsz, a tejtermékeket vizslatod, amikor belép a boltba. Rögtön arra gondolsz, hogy tulajdonképpen pokoli egyszerű a választás. Nem a sajtról van szó, arról, hogy füstölt legyen, trappista, edami, ementáli vagy gomolya. Nem is a tej zsírtartalmáról, az ízlésesen felhalmozott Túró Rudikról és Kinder tejszeletekről. Hanem a nőről.

Egy perccel ezelőtt még arra gondoltál, hogy visszateszed a kosarat a helyére, oda, a mozgásérzékelős bejáratú ajtó mellé, kifordulsz az üzletből, felszállsz a következő 7-es buszra, és elindulsz bele a vakvilágba. Nincs mitől félned, hiszen úgysem vár rád otthon senki. Senki sem kérdezi meg tőled, hogy ugyan hol jártál ilyen sokáig. Nem kell lódítanod arról, hogy a kollégáid megint kicsesztek veled, így a nyakadba szakadt egy csomó meló, a főnököd meg azt mondta, Szabó, ha ezeket az ügyeket nem zárja le még ma, holnap már be sem kell jönnie dolgozni. Nem kell szégyellned magad azért, mert a mosogatóban halomban áll a koszos edény, rajtuk a múlt héten odakozmált maradékkal. Nem mondja senki, hogy már megint te vagy a soros, hiszen mindenben és mindig egyedül te vagy soron, mióta az Icával szétmentetek...

De most bejött ez a nő, és te nem is gondolsz az Icára. Vagy ha gondolsz is rá, nem úgy. Mintha soha nem lett volna köztetek semmi, mert mindvégig ennek a nőnek tartogattad magad, aki most bejött. Egyszerűen ez a nő *icátlanít*, megszabadít az emlékeidről, légüres térbe helyez, és most arra gondolsz, ha valamiért kilépne azon az ajtón, abba biztosan beledöglenél.

Benn kell tehát tartanod őt, vagy menni utána, ha úgy alakul. Ám egyelőre még itt van, ezzel a helyzettel kell valamit kezdened. Talán, ha elindulnál felé...

Néhány lépés mindössze, és máris veled szemben állsz. Pontosabban csak egy polc van közöttetek. Ha elnézel a lizstek között, látod az arcát, a homlokán az anyajegyét, a szemében – amely most a polcon jobbról balra pásztáz – valami irigylésre méltó nyugalmat, olyat, amelyről sejtet, hogy neked soha nem lehet részed benne.

Aztán a szemedbe néz, riadtan fordítod el a fejed. Mintha nem készült volna fel rá. Arra, hogy csak úgy beléd lássanak. Ez a nő a tekintetével képes lenne kicsalni belőled a lelket. Elképzeled, ahogy megtáncoltatja a CBA koszos kövén, közben a lélek leráz magáról minden fölösleget. Pereg le róla, ami nem kell, mint ósdi házakról a vakolat, a malter, végül nem marad más, csak a vöröslő téglahús.

Vörös a lélek, úgy hiszed. Hiába mondják, hogy láthatatlan. Vöröslő, sikamlós, puha anyaga van, mint akármelyik belső szervnek. Kimetszhető, eldobható. Vagy legalábbis jó lenne, ha. Erre gondolsz, mióta az Ica otthagyt. Fekete Mercedesszel jött érte egy kopasz, nagydarab pasas. A kapuban kérlelted, hogy maradjon még, de ő vissza sem nézett. A hájfej kiköpött a letekert ablakon, az Ica segge alatt ropogott a bőrülés.

Egy hónapja már, hogy hallod ezt a ropogást, a bőrét, s egyúttal magányodnak e különös zenéjét. Egy hónapja nem tudta elnyomni semmi, de most itt ez a nő. Már percek óta nézi tanácstalanul a roskadásig megrakott polcokat, mire döntesz, és odalépsz hozzá.

Segíthetek, kérdezed. Ja, hogy maga itt dolgozik? Azt hittem, vásárló, válaszolja erre. Eltöprengsz azon, hogy milyen lehet egy CBA-ban dolgozni, mondjuk csemegepultosként. El is határozod, hogy a következő alkalommal megkérdezed a szomszéd Ferit, hogy mit érez, miközben a Bathány téri Sparban zöldséges aszpikot szeletel. Közben mintha egy másik világból szűrődnének át a lány szavai: dugóhúzókat szeretnék venni. Azt sajnos nem tartunk, válaszolod neki, és szinte észre sem veszed, hogy ezzel része lettél egy kiszámíthatatlan játéknak. Régi mesék jutnak eszedbe, álruhába öltözött királyokról, akik ezáltal jutottak valami mélyebb igazságok birtokába. Hát, miért ne történhetne végre veled is valami jó?

Tulajdonképpen ma szabadnapos vagyok, toldod meg egy újabb szemmel az egyre hosszabbodó, hamiskásan csillogó hazugságbizsu-füzért, és itt lakom a közelben, az Ilka utcában. Kölcsönadhatom a saját dugóhúzómat. Oké, mondja ő, és már neki is lódultatok a Thököly útnak. Gyűrőd magad alatt a járdát, haladsz előre, úgy, ahogy korábban, *icátlanul*, és próbálsz számba venni, mi minden múlhat most egy dugóhúzón. A tárgyak hallgatással döntenek sorsunkról – jut eszedbe a sparos Feri múltkori mondata. Sokan mondják, hogy okos gyerek ez a Feri. Bölcsész. Ilyeneket beszél, ha épp nem a húst darálja, vagy a tavaszi aszpikot szeleteli.

Már az első lépcsőfordulóban előbányászod a kulcsosomót. A tárgyakról meg a véletlenről beszélsz. A nő minden mondat után csak anynit mond, ja. Miközben a zárba tolod a kulcsot, azért foházkodsz, hogy jöjjön össze. Mindegy mi, csak ezzel a nővel. Aztán belököd az ajtót, a nő a hallban lerúgja a cipőjét. A nappali szőnyegén, egy táskahalmon, kisírt szemmel ül az Ica.

